

ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΓΕΡΙΟΥ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΥ

(Άληθινή ιστορία)

Η ιστορία που θα σας αφηγηθούμε σήμερα συνέβη πριν από ογδόντα περίπου χρόνια σε μια περιφέρεια του Άλγερίου και είχε άληθινή σ' όλες της τις λεπτομέρειες —αδιάφορο αν φαίνεται άπίστευτη εκ πρώτης όψεως. Συχνά, όμως, πολύ συχνά, συμβαίνουν στην πραγματικότητα γεγονότα που δεν θα μπορούσε να τὰ επινοήσει ούτε ο πιο εύφάνταστος μυθιστοριογράφος.

* * *

Μια μέρα —πέρασαν ογδόντα σχεδόν χρόνια από τότε, όπως είπαμε και παραπάνω— οί κάτοικοι του μικρού χωριού Τζέρμπα, στην καρδιά του Άλγερίου, πληροφορήθηκαν με οδυνηρή κατάπληξι ότι ο Ταϊέμπ, ο άγγειοπλάστης, ο κοσμαγάπητος Ταϊέμπ, δολοφονήθηκε την προηγούμενη νύχτα, ενώ γυρνούσε σπίτι του. Και το πιο τρομερό στην περίπτωση αυτή ήταν, ότι το πτώμα του σκοτωμένου εξαφανίστηκε, κατά τρόπο μυστηριώδη, από το μέρος όπου το είχε εγκαταλείψει ο φονιάς. Δυο μικρά παιδιά κατήγγειλαν το έγκλημα στον σείχη. Παρακολούθησαν χωρίς να τὸ θέλουν και χωρίς να μπορούν να επέμβουν τὸ φριχτὸ έγκλημα: Τὴν προηγούμενη δηλαδή νύχτα, ενώ γυρνούσανε σπίτι τους, είδανε από μακριά τὸν Ταϊέμπ νὰ προχωρῆ ἀμέριμνος, τραγουδώντας έναν εὐθυμο σκοπό. Ξαφνικά, μιὰ σκιά πρόβαλε πίσω ἀπὸ έναν θάμνο. Ο άγνωστος χύμηξε πάνω στὸν ἀνύποπτο διαβάτη και, πριν εκείνος προφτάσει ν' ἀμυνθῆ, τοῦ κάρφωσε ἕνα μαχαίρι στις πλάτες του. Ο Ταϊέμπ ἔβγαλε ἕνα ξεφωνητὸ πόνου και σωριάστηκε χάμω. Τὰ δυο παιδιά δὲν περίμεναν νὰ ἰδοῦν τὴν συνέχεια τῆς σκηνῆς αὐτῆς και τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια, τρομαγμένα. Ὅταν, ὅμως, ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, εἰδοποιήθηκε κι' ἔφτασε στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος ὁ σείχης, τὸ πτώμα τοῦ Ταϊέμπ εἶχε εξαφανιστῆ. Τοῦ κάκου οἱ «ζαπτιέδες» (άστυνόμοι) ἔψαξαν σ' ὅλη τὴν περιφέρεια. Δὲν βρήκανε τίποτα πὸ θὰ τοὺς βοηθοῦσε ν' ἀνακαλύψουν εἴτε τὸ πτώμα τοῦ ἀγγειοπλάστη εἴτε τὸν δολοφόνου του...

Ἡ εἰδησις αὐτὴ κατελύπησε ὅλους στὸ χωριό, γιατί ὁ Ταϊέμπ, τύπος φιλήσυχου και ἐργατικοῦ οἰκογενειάρχου, ἦταν ἀγαπητὸς σ' ὅλους γιὰ τὴν καλὴ του καρδιά και τὸν εὐθυμο χαρακτήρα του. Ἐνας τέτοιος ἄνθρωπος δὲν μπορούσε νάχη ἐχθρούς... Καὶ ἀπ' ὅλους περισσότερο ἔκλαψε τὸν Ταϊέμπ ἡ γυναίκα του, ἡ ὡραία Χαδουτζά, ἡ ὁποία βοηθοῦσε τὸν ἄντρα της στὴν ἐργασία του, φτιάχνοντας και αὐτὴ καλλιτεχνικὰ βάζα με διάφορα σχέματα και πολύχρωμα πιάτα...

Τὴν ἐπομένη, ὁ κατῆς Σὶ Κασὴμ κάλεσε τὴν Χαδουτζά γιὰ νὰ τὴν ἐξετάσει. Ἡ χήρα βρῆκε τὴν δύναμι νὰ πνίξη τὸ πόνου στὴν καρδιά της και νὰ συγκεντρώσει τὴν προσοχή της και τὶς ἀναμνήσεις της γιὰ νὰ δώσει σαφεῖς ἀπαντήσεις στὸν κατῆ. Τὶς ἀπαντήσεις αὐτῆς τὶς κατέγραφε ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστοῦ, ὁ Μαχμούτ, ἕνας μεσόκοπος ἄντρας με μικρά, πονηρὰ μάτια πὸ στριφογύριζαν ἀνήσυχτα στὶς κόγχες τους. Ἀπὸ τὶς ἀποκρίσεις, ὡστόσο, τῆς Χαδουτζά ὁ κατῆς δὲν μπόρεσε νὰ βγάλῃ κανένα συμπέρασμα γιὰ τὰ ἐλατήρια τοῦ ἐγκλήματος. Ξαφνικά ὅμως ἡ χήρα ἔκανε μιὰ σπουδαιότατη ἀποκάλυψη.

— Σήμερα τὸ πρωὶ —συνέχισε— πρόσεξα, κατῆ μου, ὅτι λείπουν δυὸ χιλιάδες γρόσια ἀπὸ τὸ σεντοῦκι ὅπου ὁ ἄντρας μου ἔβαζε τὰ χρήματά του. Τὸ ποσόν, ὅμως, αὐτὸ ὑπῆρχε στὸ σεντοῦκι —τὸ εἶδα με τὰ μάτια μου...— δυὸ μέρες πριν ἀπὸ τὴν δολοφονία τοῦ ἄντρός μου... Κάτι μοῦ

λέει, λοιπόν, ὅτι σκότωσαν τὸν ἄντρα μου, γιὰ νὰ τοῦ πάρουν, τὰ λεπτά του... Δυστυχῶς, δὲν μπορῶ νὰ σας δώσω καμμιὰ ἄλλη πληροφορία...

Ὁ Μαχμούτ ἔλαβε τότε κι' αὐτὸς μέρος στὴν συζήτηση. — Εἶνε φανερό, εἶπε, ὅτι κάποιος σκότωσε τὸν καὺμένο τὸν Ταϊέμπ γιὰ νὰ τὸν ληστέψει. Δὲν ξέρω, βέβαια, πὸς ἐξαφανίστηκε ἡ δυὸ χιλιάδες γρόσια ἀπὸ τὸ σεντοῦκι... Ἐκεῖνο πὸ ξέρω εἶνε ὅτι, τὴν παραμονὴ τοῦ ἐγκλήματος, εἶδα τὸν ληστὴ Ἄλῆ Ντεμπάμπ νὰ τριγυρνᾷ στὰ περὶχωρα... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἐπικίνδυνος κακοποιός... Ἐκανε μέχρι σήμερα, καθὼς ξέρετε καλά, πολλοὺς φόνους και ληστείες... Ἴσως αὐτὸς νὰ σκότωσε τὸν Ταϊέμπ...

— Ναι, πρέπει νὰ τὸν βροῦμε και νὰ τὸν ἀνακρίνουμε και αὐτὸν, εἶπε ὁ κατῆς, χαϊδεύοντας σκεφτικὸς τὴν μακρὰ, κάτασπρη γενειάδα του. Δὲν σὲ χρειάζομαι πειὰ ἄλλο, καλὴ μου γυναίκα, συνέχισε ἀποτεινόμενος στὴν Χαδουτζά. Πήγαινε στὸ καλὸ. Μπορεῖς νὰ εἶσαι βέβαιη ὅτι θὰ κάνουμε τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦμε τὸν θάνατο τοῦ ἄντρός σου...

Μὰ ἡ Χαδουτζά στεκόταν ἀκίνητη και συλλογισμένη, οἰχίνοντας περίεργα, λοξὰ βλέμματα στὸν Μαχμούτ, ὁ ὁποῖος ἦταν σκυμμένος στὰ χαρτιά του, με ὕφος εὐσυνειδήτου ὑπαλλήλου... Φαινότανε σὰν νὰ τὴν ἀπασχολοῦσε κάποιον πρόβλημα... Τὸ πρόσωπό της εἶχε πάρει παράξενη ἔκφραση. Τέλος, πλησίασε τὸν κατῆ και τοῦ εἶπε χαμηλόφωνα, σχεδόν σ' αὐτί:

— Αὔριο, κατῆ μου, εἶνε ἡ μέρα σου νὰ δικάσεις διάφορες ὑποθέσεις στὴν κεντρικὴ πλατεία τοῦ χωριού... Ἐ, λοιπόν, θὰ δοῦν τὰ μάτια σου κάτι τὸ ἀσυνήθιστο. Ὁ κόσμος θὰ βάλῃ ἔξαφνα τὶς φωνές, τρομαγμένους... Ἐσὺ τότε πρέπει νὰ κυττάξεις δεξιά σου —και ἴσως νὰ καταλάβῃς τότε ποῖος εἶνε ὁ δολοφόνος τοῦ Ταϊέμπ... Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν ἀνακοινώσης σὲ κανένα τὸ παραμικρὸ, οὔτε και στὸν γραμματέα σου, τὸν Μαχμούτ...

Και ἡ Χαδουτζά, ἀφοῦ εἶπε τὰ αἰνιγματικὰ αὐτὰ λόγια, ἔφυγε ἀφήνοντας τὸν κατῆ ἐμβρόντητον...

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριού εἶχαν μαζεωτῆ στὴν κεντρικὴ πλατεία γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸν σοφὸ κατῆ νὰ δικάζῃ διάφορες ὑποθέσεις και νὰ βγάλῃ δίκαιες ἀποφάσεις. Ξαφνικά, μιὰ κραυγὴ τρόμου βγήκε ἀπὸ τὰ στήθη ὄλων. Καὶ ὅλοι γύρισαν τὸ κεφάλι τους πρὸς τὸν μικρὸ λόφο, πὸ ὑψωνότανε πάνω ἀπὸ τὸ χωριό. Ὁ κατῆς κύτταξε κι' αὐτὸς —και εἶδε ἕναν ἄνθρωπο νὰ στέκεται στὴν κορυφὴ τοῦ βουνού. Καὶ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν τὸν ἀνεγνώρισαν ὅλοι ἀπὸ τὸ πρόσωπό του, τὸ ντύσιμό του, τὴν κορμοστα-

Ὁ δολοφονημένος Ταϊέμπ παρουσιάστηκε ὀλοζώντανος δίπλα στὸν τάφο του!...

του: Ἦταν ὁ Ταϊέμπ!...

Ὅταν πέρασε ἡ πρώτη κατάπληξις, οἱ χωριανοὶ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν τὸν Ταϊέμπ. Ἐκεῖνος ὅμως, φαινότανε σὰν νὰ μὴν τοὺς ἀκούγε. Ἐκανε, ἀδιάφορος, μερικὰ βήματα και ὕστερα ἐξαφανίστηκε πίσω ἀπὸ τὸ βουνό...

Ὁ κατῆς θυμήθηκε τότε τὰ μυστηριώδη λόγια τῆς χήρας. Ἐρριξε ἕνα βλέμμα δεξιά του και εἶδε τὸν Μαχμούτ —ἡ θέσις τοῦ γραμματέως ἦταν δεξιά τοῦ δικαστοῦ— νὰ τρέμῃ ὀλόκληρος, με μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες. Ἡ συγκίνησίς του δὲν μπορούσε ν' ἀποδοθῆ μονάχα στὴν ταραχὴ πὸ δοκίμασε με τὴν ἀπροσδόκητη ἐμφάνισι τοῦ Ταϊέμπ... Τὸν εἶχε κυριεύσει πραγματικὸς πανικός!...

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, ἡ χήρα ἐπεσκέφθη τὸν κατῆ στὸ κονάκι του κι' ἔμειναν πολλὴ ὥρα μαζί, κουβεντιάζοντας χαμηλόφωνα. Φαίνεται ὅτι ἐκεῖνα πὸ ἔλεγε ἡ Χαδουτζά στὸν δικαστὴ ἦσαν πολὺ ἐνδιαφέροντα, γιατί ὁ Σὶ Κασὴμ ἄλλοτε γελοῦσε και ἄλλοτε τὴν κύτταζε με θαυ-

μασμό.

— Ναι, έχεις δίκη, τής είπε τέλος, ενώ η Χαδουτζά σηκωνότανε να φύγει. Πρέπει να τον παρακολουθούμε... 'Η ιδέα σου ήταν πολύ καλή... 'Ο δολοφόνος θα προδοθή μόνος του...

Όταν νύχτωσε, όλοι οι κάτοικοι αποσύρθηκαν στα σπίτια των. Βαθεία ήσυχία έπεσε, σε λίγο, στ' αποκοιμισμένο χωριό. Ξαφνικά, άνοιξε η πόρτα ενός σπιτιού και βγήκε έξω ένα πρόσωπο, σκεπασμένο από το κεφάλι ως τα πόδια μ' έναν σκούρο μανδύα. 'Ο άγνωστος άρχισε να διευθύνεται με γοργά και σταθερά βήματα πρὸς τὸ μικρὸ κοιμητήριο πού βρισκότανε λίγο έξω απ' τὸ χωριό. Όταν έφτασε εκεί, πήρε ένα φτυάρι κρυμμένο κάτω από ένα θάμνο, πλησίασε στὸν τάφο τοῦ "Ελ Φακίρ, ενός φτωχοῦ ζητιάνου, και άρχισε να σκάβη τὸ χῶμα γύρω του... "Υστερ' από λίγο, παρουσιάστηκε κάτω από τὸ χῶμα ένα πτώμα, με ροῦχα κατάμαυρα απ' τὸ πηγμένο αίμα, με ὀρθάνοιχτα γυαλένια μάτια... Καί τὸ πτώμα αὐτὸ ήταν τοῦ Ταϊέμπ!... 'Εκεί είχε κρύψει ὁ δολοφόνος τὸ θῦμα του!...

Μὰ ὁ Μαχμούτ —γιατί αὐτὸς ήταν ὁ φονητῆς!— δὲν ἀνατρίχιασε στὸ θέαμα τοῦ σκοτωμένου. Ἀπεναντίας, ένα διαβολικὸ μειδίαμα χαρᾶς ἔλαμψε στὸ πρόσωπό του. Βαθῶς στεναγμὸς ἀνακουφίσεως βγήκε ἀπὸ τὰ στήθη του. 'Ο Μαχμούτ είχε φοβηθῆ μήπως ὁ Ταϊέμπ βρυκολάκισε... Τώρα, ὅμως, πού τὸν ἔβλεπε στὸν τάφο του, καταλάβαινε ὅτι δὲν ἔπρεπε πειὰ ν' ἀνησυχή, ὅτι μπορούσε νὰ εἶνε βέβαιος γιὰ τὴν ἀτιμωρησία του...

Ξαφνικά, ὅμως, ὁ Μαχμούτ ἔμεινε ἀκίνητος, με στόμα ὀρθάνοιχτο. "Ενοιώθε τὸ μυαλό του νὰ σαλεύη ἀπὸ τρόμο... Κρύος ἰδρὼς τὸν είχε περιλούσει ὀλόκληρον. Τὰ δόντια του χτυπούσανε δυνατά...

Μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας πρόβαλε ὁ Ταϊέμπ, ὀλοζώντανος, και στάθηκε δίπλα στὸν τάφο του, πάνω απ' τὸν ἄλλο Ταϊέμπ, τὸν σκοτωμένο, τὸν νεκρό!... Καί ὁ ζωντανὸς Ταϊέμπ εἶπε με φωνὴ βαρειά και ὑπόκωφη:

— Τί ἦρθες νὰ κάνης στὸν τάφο μου, Μαχμούτ; Ἦρθες νὰ βεβαιωθῆς ὅτι δὲν ζωντάνεψα;... Καί ὅμως ζωντάνεψα, καθὼς βλέπεις —γιὰ νὰ σ' ἐκδικηθῶ!...

Και τὸ φάντασμα, λέγοντας αὐτά, ἄπλωσε τὸ χέρι του. Τὴν ἴδια στιγμή, παρουσιάστηκαν μερικοὶ ἀστυνόμοι, πού παρακολουθοῦσαν τὸν Μαχμούτ κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους, και μετέφεραν τὸν δολοφόνου στὸ χωριό, τραβώντας τον, σχεδὸν ἀναίσθητο...

'Ο δολοφόνος ὡμολόγησε στὸν κατῆ τὸ ἔγκλημά του. Κι' ἔτσι ἡ ὑπόνοια τῆς Χαδουτζά βγήκανε ἀληθινές. 'Η χήρα τοῦ Ταϊέμπ άρχισε νὰ ὑποπεύεται τὸν Μαχμούτ ἀπὸ τὴν στιγμή πού τὸν ἄκουσε νὰ λέη ὅτι εἶδε τὸν ληστῆ Ἄλη Ντεμπάμπ νὰ τριγυρνᾶ στὰ περίχωρα, ἐνῶ ἐκεῖνη ἦρε ἀπὸ μιὰ φίλη τῆς ὅτι ὁ κακοποιὸς αὐτὸς βρισκότανε τῆ φυλακῆ ἀπὸ δῶ και τρεῖς μῆνες. Γιὰ νὰ θέλη, λοιπόν, ὁ Μαχμούτ νὰ ἐνοχοποιήσῃ ἕναν ἄλλο, θὰ πῆ ὅτι εἶχε τοὺς λόγους του. Συγχρόνως, ἡ Χαδουτζά ἔμαθε ἀπὸ ἕναν συγγενῆ τῆς μιὰ λεπτομέρεια πού ἀγνοοῦσε: ὅτι δηλαδή ὁ ἀλόκαρδος ἀντρας τῆς εἶχε δανείσει στὸν Μαχμούτ, κρυφά ἀπ' αὐτήν, γιὰ νὰ μὴ τὴν δυσαρεστήσῃ, δυὸ χιλιάδες ἰρσοῖα, δυὸ ἀκριβῶς ἡμέρες πρὸ τοῦ ἔγκληματος... 'Η Χαδουτζά σχημάτισε τότε τὴν πεποίθησι ὅτι ὁ Μαχμούτ σκότωσε τὸν ἀντρα τῆς γιὰ νὰ τὸν πάρη τὴν ἀπόδειξι πού τοῦ εἶχε ὑπογράψει και νὰ μπόρῃ ἔτσι ν' ἀρνηθῆ τὸ χρέος του...

Όλα αὐτά τὰ ὡμολόγησε ὁ δολοφόνος στὸν κατῆ.

Όσο γιὰ τὸ φάντασμα τοῦ Ταϊέμπ, πού παρουσιάστηκε δυὸ φορές, μιὰ στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ και μιὰ στὸ κοιμητήριο, αὐτὸ ήταν μιὰ ἐπιτυχημένη ἔμπνευσις τῆς γῆρας. 'Η Χαδουτζά ἔφτιαξε ἀπὸ πηλὸ μιὰ μάσκα με τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ συζύγου τῆς, κι' ἐνεφανίσθη μ' αὐτήν γιὰ νὰ τρομοκρατήσῃ τὸν δολοφόνου και νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ προδοθῆ μόνος του!

'Η μάσκα αὐτῆ, ἀριστερογενῆ καὶ κα-

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΝΤΑΒΑΣ

Κόβονται ντομάτες σε φέτες ψιλές και έτοιμάζεται συγχρόνως μαϊντανός κομμένος ψιλός και αρκετά σκόρδα, επίσης ψιλοκομμένα.

Βάζετε κατόπιν στρώσι ντομάτες στὸν νταβά, πασπαλίζετε απ' ἑπάνω μαϊντανό, σκόρδο και ἀλατοπίπερο και ἔτσι κάνετε δυὸ - τρεῖς στρώσεις, περιχύνετε με λάδι και τις ψήνετε σε δυνατό φούρνο.

Καλὸ θὰ εἶνε νὰ πασπαλίζετε και λιγάκι ζάχαρι ὅταν ἡ ντομάτες εἶνε ξυνές και επίσης λιγάκι γαλέττα ψιλή απ' ἑπάνω γιὰ νὰ κάνουν κρούστα ἡ ντομάτες.

(Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κας ΜΕΝΗΣ Μ. ΔΩΔΟΥ, ἐκ Θεσσαλονίκης)

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΤΗΓΑΝΙΤΕΣ

Κόβουν τις ντομάτες φέτες, ὄχι πολὺ ψιλές, τις ἀλευρώνουν καλά και τις τηγανίζουν με λάδι. Κατόπιν κοπανίζουν σκόρδο και τὸ ἀνακατεύουν με λίγο ξύδι και τις περιλούουν. Τὸ φαγητὸ αὐτὸ συνηθίζεται τὸν Δεκαπενταύγουστο.

ΠΡΑΣΣΑ ΨΗΤΑ ΣΑΛΑΤΑ

Ψήνουν στὴ χόβολη ἡ στὸ φούρνο πράσσα πολὺ χοντρά, κομμένα ὡς μιὰ σπιθαμὴ μάκρος. Ἄμα ψηθοῦν βγάζουν τὸ πρῶτο ἔξω φύλλο των, τὰ κόβουν ψιλὰ και τὰ ἀνακατεύουν με λαδολέμονο και ἀνάλογο ἀλατοπίπερο.

Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ γίνῃ και με κρεμμύδια ξηρά. Ψήνονται και αὐτὰ με τις φλούδες των και κατόπιν καθαρίζονται και τὰ κάμνουν ὅπως και τὰ πράσσα σαλάτα.

ΣΑΛΑΤΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

Κόβουν ψιλὸ δυόσμον χλωρὸν και τὸν κάνουν σαλάτα με λαδόξυδο.

Γιατί ἀρὰ γε αὐτὴ ἡ προτίμησις τῶν πτωχῶν στὸν δυόσμο;

(Ἐστάλησαν ὑπὸ τῆς Κας ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Ι. ΔΩΔΟΥ)

Ἄνάλογη με τὴν ἀνωτέρω σαλάτα, με σινάπια, μᾶς ἔστάλη ἀπὸ τὸν κ. Ἄθ. Νικολακόπουλον, ἐκ Ἰορρείου Ἡπειροῦ.

ΣΑΡΔΕΛΛΕΣ ΦΡΕΣΚΕΣ ΣΧΑΡΑΣ

Ψήνουν τις σαρδέλλες στὴ σχάρα, ὅπως συνήθως, και τις περιχύνουν μέσα στὴν πιατέλα με σάλτσα λαδολέμονο, στὴν ὁποία προσθέτουν κρεμμυδάκι φρέσκο ἡ ξερὸ ἂν δὲν ὑπάρχη φρέσκο, κομμένο ψιλὸ, και μαϊντανό.

ΚΟΚΟΡΕΤΣΙ ΘΡΑΚΙΩΤΙΚΟ

Γίνεται ἀπὸ ἔντερα ἀρνιοῦ τοῦ γάλακτος πού ἀφοῦ καθαρισθοῦν, τὰ κάνουν πλεξοῦδες και πλέκουν μέσα, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μερικά γλυκάδια.

Τὰ ψήνουν σε ταψὶ στὸ φούρνο με βούτυρο και ἀφοῦ ψηθοῦν στραγγίζουν τὴν σάλτσα τους ὅλη σε λεκάνη και ἀνακατεύουν ἀνάλογο γιαούρτι και 3-4 αὐγά και ἀλατοπίπερο. Τὰ ρίχνουν ἑπάνω στὸ κοκορέτσι και τὰ ξαναβάζουν στὸ φούρνο νὰ ψηθῆ λίγο και εἶνε ἔτοιμο.

(Ἐστάλησαν ἀπὸ προσφυγικὴν οἰκογένειαν)

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

τασκευῆς, βρισκότανε μέχρι πρὸ ὀλίγων ἑτῶν ὑπὸ τὴν κατοχὴ τοῦ "Αγγλοῦ ταγματάρχου Στήβενσον, ὁ ὁποῖος ὑπηρετοῦσε στὴν Μάλτα. Μετὰ τὸν θάνατο, ὅμως, τοῦ ἀξιωματικοῦ, τὸ προσωπεῖο χάθηκε και κανεὶς δὲν ἔμαθε ἀπὸ τότε τί ἀπέγινε...